

Vos en kikker

Vos had zich nog nooit zo licht gevoeld. Het gemak waarmee hij door het gat in het hek was gesprongen, verbaasde hem. Met zijn staart had hij zijn angst voor jagers weggewuifd. Wat overbleef was enkel zijn woest verlangen naar het grote avontuur. En wie weet zou hij in de onbekende wildernis iemand tegen het lijf lopen met wie hij het grote avontuur kon delen.

Vos wandelde, nee danste tussen de glinsterende berkenbomen. Het haalde niks uit welke kant hij op ging. Vos liep beurtelings zijn neus en staart achterna. Overal was het mooi. Een warm gevoel maakte zich van hem meester. Zo voelde vrijheid dus. Ongekend. Vos floot een triomfantelijk wijsje. De wind floot zachtjes mee. Hij dwaalde de hele dag opgetogen door het bos totdat de zon lange schaduwen uit de berken trok. Hun takken strooiden goud. Wat voelde Vos zich rijk! In z'n kop riep een stem dat hij een slaapplek moest zoeken. Maar hij bleef lopen, ondanks dat de kussentjes onder zijn poten prikten van vermoeidheid.

De nacht viel in. Tussen de takken van de bomen spon de maan zilverdraden. Vos slaakte een zucht van verwondering. En toen hij de nachtegaal hoorde zingen, ontroerde hem dat zo dat hij spontaan mee begon te zingen. Hij schrok dan ook toen de nachtegaal snauwde dat hij zijn mond moest houden. 's Nachts zingt alleen wie kan zingen. Punt uit.' Vos maakte excuses, haalde zijn schouders op en liep zwijgend door. Nu pas hoorde hij hoe vervaarlijk takken kraakten in de wind. De maan ging onder. Bomen leken te veranderen in stommelende reuzen. Vos praatte in zichzelf, 'Had ik maar een vriend die mij moed kon inspreken...' Hij hoorde een vreemd geritsel. Wie trok er aan zijn oor? Wie hing er aan zijn staart? Vos versnelde zijn pas. Wat moesten ze van hem? Hij deed geen vlieg kwaad! Vos vermande zich toen hij iemand aan z'n snorharen voelde plukken, stond stil en riep met overslaande stem; 'Kom maar tevoorschijn, wie je ook bent!' Niks. Geen antwoord. Enkel de wind die kreunde en steunde. Vos vond het wel een erg groot avontuur en dacht aan zijn hol dat eindeloos ver weg leek. Weinig op zijn gemak draafde hij verder. Pas toen het licht bomen weer hun dagelijkse hoedanigheid teruggaf, ontspande hij. Hij vond een bed van mos, krulde zich op en viel in slaap.

Toen Vos wakker werd, wreef hij de slaap uit zijn ogen. Zo zag een groot avontuur er dus uit. Het lag er vredig bij en baadde in licht. Vos was alleen met zichzelf en probeerde dat niet erg te vinden. Hij at een ei en ging welgemoed op pad. Hij werd verrast door de bedrijvigheid in het bos. Dat hij dat niet eerder had gezien. Hij zwaaide naar tortelduiven die druk in de weer waren met elkaar en hun aanstaande nestje. Zij zwaaiden verstrooid terug, maar hadden nauwelijks oog voor hem. Hij knoopte een praatje aan met een galwesp over het grote avontuur, maar de galwesp was ijverig bezig een knikkervormig huisje te maken voor zijn nazaten. 'Wie tevreden is met zichzelf heeft geen behoefte aan groot avontuur', zei de galwesp terloops, mompelde nog iets over de aanhoudende droogte en verdween onder een eikenblad. Hij liep een das tegen het lijf die op weg was naar zijn burcht. Das vertelde hem een schuine mop. Vos grinnikte. Das leek hem een opgewekte reisgenoot. Toen Vos hem vroeg een eindje samen op te lopen lachte das hem uit. 'Ik kan mijn burcht niet onbewaakt achterlaten. Bovendien, van lopen word je moe.'

Vos liep teleurgesteld verder en beklom de heuvel die voor hem opdoende. In de verte glinsterde een meer in de zon. De schoonheid van het meer troostte hem. In een drafje snelde hij naar het meer. Het was verder weg dan hij gedacht had, maar toen hij uiteindelijk

aankwam, weerkaatsten de laatste zonnestralen op het gladde wateroppervlak. Hij boog zich voorover. In de spiegeling van het water zag hij een oranje snuit en kwastjesoren. Vos maakte een sprongetje. Dat was onverwacht. Misschien was dit wel zijn gedroomde vriend! Vos bukte zich opnieuw. 'Leuk je te ontmoeten. Wie ben jij?' Vos wachtte ongeduldig op antwoord. 'Hé, zeg eens wat?' Zijn spiegelbeeld bleef zwijgen. 'Zit niet zo onnozel te kijken!' Maar het spiegelbeeld keek steeds onnozeler.

Een plons deed hem opschrikken. 'Je bent het zelf, domoor!' zei de kikker vriendelijk en klauterde op de rand van een waterlelie. Vos keek naar zijn spiegelbeeld en zag dat hij het zelf was. Vos was helemaal niet blij met het vinden van zichzelf en voelde zich doodongelukkig. Hij had zo graag een andere vos ontmoet dan zichzelf. Zijn snuit werd in de weerspiegeling opgerekt door zijn tranen die het water lieten rimpelen. Zijn snuit werd steeds langer en hij had wel acht oren. Vos vond dat hij er belachelijk uit zag. 'Je moet vrienden worden met jezelf en je over je verdriet heen zetten', zei Kikker bezorgd. Vos volgde met zijn ogen hoe de kikker met gestrekte poten over zijn snuit sprong. 'Je moet je hoofd nu iets hoger houden', sprak de kikker resoluut. 'Dan wordt het pas echt leuk.' Vos hield zijn kop wat hoger. Hij begreep niet wat Kikker van hem wilde. De kikker zette af en sprong over de kop van het vosje heen. 'En nu nog hoger.' Vos zag hoe Kikker met een malle sprong over zijn snuit in het water tuimelde en glimlachte. 'Zie je nu wel', kwaakte Kikker. Ik heb je geholpen je over je verdriet heen te zetten. Makkelijk als wat.' Vos werd weer ernstig. 'Wil jij met me mee op avontuur?' 'Als jij het meer op je rug neemt, ga ik met je mee!' Kwaakte Kikker opgetogen. Vos vond Kikker erg nutteloze eisen stellen aan zijn avontuur. 'Als ik het meer meeneem, kunnen we net zo goed hier blijven.' 'Goed idee, blijf bij mij, ik help je jezelf over je grote avontuur heen te zetten', Kikker maakte aanstalten om een sprong te maken, maar Vos draaide zijn kop weg en wilde zich helemaal niet over zijn avontuur heen zetten. Moeiteloos stapte hij over Kikker heen en vertrok. Kikker liet lucht uit zijn wangen lopen en kwaakte langgerekt.

Vos volgde de oever van het meer. De zon had zijn rode mantel afgelegd op het water. Vos aarzelde of hij zichzelf onder ogen wilde komen. Maar het moest er toch een keer van komen. Tenslotte boog hij zich voorover en zag in de weerspiegeling van het meer een langgerekte snuit, zijn snuit; zwartgerande oren, zijn oren; lichtgele ogen; zijn ogen. 'Dit ben ik,' dacht Vos, 'best een aardige vos.' Hij gaf zichzelf een knipoog. Daarna nam hij een aanloop en sprong in het meer en verenigde zich met zijn spiegelbeeld. Paarstinten bewogen in cirkels om hem heen. Zo zwom Vos tevreden met zichzelf totdat de nacht viel. Hij trok zich uit het water op en schudde het water uit zijn vacht. Sterren dansten op de rimpeling van het meer. Vos danste mee op de oever. Dit was nog eens een groot avontuur!

Geschreven door Elard Pijnaken